

lelse hos os, der ere raske og have Evner til at kunne hjælpe, er det dem, der enten fra Fødselen eller ved Uheld ere blevne mere eller mindre vanføre. Overfor dem har Samfundet en uafviselig Pligt, og derfor vilde jeg gerne, om der kunde komme en mere virkningsfuld Deltagelse til Stede fra det offentliges Side, om man her fra Lovgivningsmagtens Side vilde stille sig endnu mere imødekommende og kulant overfor dette Samfund eller Hjem, end man har gjort tidligere. Det er sørgeligt nok, at Tilfældigheder ofte skulle spille en saa afgørende Rolle ved Spørgsmaalet om, hvorvidt Samfundet tager sig af dem, der leve paa Livets Skyggeside, eller ikke, og det fremgaar ogsaa af Selskabets Aarsberetning, at Tilfældigheder kunne komme til at spille en Rolle.

Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Afsnit af Aarsberetningen. Denne mindes bl. a. den afdøde Konge og hans varme og gode Sindelag overfor Smaakaarsfolk og gør opmærksom paa, hvorledes han personlig har støttet Selskabet, og saa siger den:

„I Vinteren 1879—80 hændte det en Dag, en fattig enbenet Mand faldt paa Gaden netop saaledes, at Hans Majestæt Kongen saa det. Kongen talte med Manden, da han var hjulpen op igen, og erfarede da, at det Træben, den stakkels Mand havde, ikke passede ham, saa at dette tilligemed det glatte Føre var Skyld i hans Fald. Kongen, der altid lige fra Samfundets Stiftelse havde omfattet dets Gerning med varm og levende Interesse, rettede nu en Forespørgsel til Pastor Knudsen, om Samfundet ikke kunde udstrække sin Virksomhed til ogsaa at omfatte ældre vanføre og lemlæstede. Da Hans Majestæt derved erfarede, at det ikke var Mangel paa Villie, der havde bevirket, at Grænsen for Hjælpen var sat til det 18de Aar, men at kun Mangel paa de fornødne Pengemidler hindrede Samfundet i at strække sin Virksomhed videre, varede det heller ikke længe, førend Bestyrelsen fik at se, at Kongens Interesse for vor Sag var dyb og inderlig. Allerede i Maj Maaned 1880 modtog Bestyrelsen en Forespørgsel fra Kultusministeriet om, hvor stort et Tilskud der vilde behøves for at udvide Samfun-

dets Virksomhed til ogsaa at omfatte ældre vanføre. Statstilskuddet forøgedes derefter gennem Finansloven fra 4,000 til 8,000 Kr. Nu var Samfundet naaet til ikke at behøve at lade nogen trængende vanfør eller lemlæstet gaa uhjulpen bort.“ Det første kan være meget rigtigt, det sidste er neppe helt korrekt. Med de 4,000 er Samfundet ikke naaet til at kunne sige, at det kan lade enhver uhjulpen blive hjulpen. Men dette lille Eksempel, som her drages frem, viser, at Kongen i et givet Tilfælde har indset, at det var Samfundets Pligt at træde til. Det faldt ikke Kongen ind at henvende sig til privat Velgørenhed og anraabe den. Han siger: denne Mand er faldet, han har haft en daarlig Krykke, — formodentlig har han faaet den af en af de Bandagister, jeg talte om før, og betalt den dyrt —, og Kongen henviser ham da til Hjemmet for vanføre og lemlæstede, og da han erfarer, at man ikke der tager sig af ældre vanføre — det gjorde man nu ikke den Gang — saa siger Kongen: Det er en Samfundssag. Jeg synes, det er udmærket gjort af Kongen, og at vi bør følge Kongens Eksempel og i lignende Tilfælde lade det blive Samfundets Sag og lade det komme dertil, at de vanføre og lemlæstede, uanset hvor de bo, kunne faa Adgang til at blive helbredede, for saa vidt de kunne blive det. Lad det offentlige træde til. Det viser sig allerede, at Bidragene ikke staa i Forhold til Statens Bidrag, og det til Trods for, at denne Forening — jeg har allerede udtalt min Anerkendelse af de Mænd og Kvinder, der have været med til at medvirke dertil — har et aldeles overvældende Antal Æresmedlemmer: 314; man kan vistnok blive Æresmedlem, naar man giver 100 Kr. eller der omkring een Gang for alle. Men lad nu Samfundet træde til. Nu har det private Initiativ i mange Aar søgt at løse denne Opgave, men har ikke kunnet det, i alt Fald ikke saaledes, at det kan siges, at alle kunne blive hjulpne.

Jeg indser meget vel, at det vil være forbundet med Vanskeligheder at overtage i Øjeblikket hele denne udmærkede Virksomhed, men jeg anbefaler at yde et forøget Statstilskud dertil og at ordne det saaledes, at man, hvis man ikke kan gaa ind paa at oprette en Klinik eller en Filial